

[Malchau.]

skal lyde på rette ejers navn, og at højst $\frac{1}{5}$ af aktiekapitalen må ejes af personer, selskaber m. v., der efter denne lov ikke kan erhverve fast ejendom uden tilladelse. Jeg har den overbevisning, som også blev bekræftet af de oplysninger, det ærede medlem hr. Elmquist gav, at disse bestemmelser sikkert vil medføre, at de fleste aktieselskaber skal ændre deres vedtægter, dersom de ikke foretrækker at søge om tilladelse, hver gang de vil erhverve fast ejendom.

Lovens gennemførelse vil, som det fremgår af § 5, betyde et ikke ringe merarbejde for bl. a. tinglysningsdommerne, selvom man ikke er gået så vidt, at man har villet pålægge tinglysningsdommeren den pligt i ethvert tilfælde, hvor et dokument om erhvervelse af ejendomsret over fast ejendom anmeldes til tinglysning, at undersøge, om justitsministerens tilladelse er en betingelse for erhvervelsen.

Endelig er der spørgsmålet om, hvem der skal give den krævede tilladelse til erhvervelse af fast ejendom. Efter lovforslaget er det justitsministeren, hvorimod administrationen af loven efter dansk samlings forslag i sin tid var henlagt til et særligt navn på 9 medlemmer, hvori rigsdagen, såvidt jeg erindrer, var repræsenteret ved 3 medlemmer. Man har heller ikke i det nedsatte udvalg været helt enig på dette punkt. Er det ikke en vel stor bemyndigelse at lægge alene i justitsministerens hånd og et betydeligt ansvar for ham? Det er også en af de ting, som vi kan overveje i det udvalg, der vil blive nedsat. På den anden side er jeg klar over, at det heller ikke må gøres for svært eller for indviklet, så at også administrationen af denne grund forøges.

Må jeg tilsidst nævne, at der som bilag 1 til udvalgets betænkning er optrykt et udkast til en lov fra et mindretal indenfor udvalget, nemlig minister, dr. jur. Georg Cohn. De tanker, dette udkast giver udtryk for, er også værd at overveje.

Endelig vil jeg gerne henstille, at man overvejer, om der muligvis kunne sondres imellem landbrugsjord og anden fast ejendom.

Det er mit partis opfattelse, at man i hvert tilfælde ikke i almindelighed skal hindre landet i at anvende fremmed kapital, det er ikke klogt og vel i og for sig heller ikke tilsigtet. En eventuel jordkamp må ses som et led i nationalitetskampen, og jeg har det indtryk, at dette lovforslag navnlig tilsigter en ordning af spørgsmålet om adgangen for udlændinge til at erhverve dansk jord, og udfra dette synspunkt vil

det konservative parti ikke på forhånd afvise lovforslaget. Vi er klar over, at der må være en vis kontrol med, hvem der har adgang til at få dansk jord i eje, og jeg vil derfor på mit partis vegne tilsige det foreliggende lovforslag en velvillig behandling i det høje ting.

P. N. Petersen (Røjle): Det foreliggende lovforslag er jo af en særlig ømtålig karakter, da det vedrører vort forhold til udlandet på en måde, der kan volde visse vanskeligheder, og jeg forstår så udmærket godt, at de vekslende regeringer er veget tilbage for at opfylde det løfte, grundlovens § 50, stk. 2, indeholder, når spørgsmålet om udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom her i landet er blevet rejst i rigsdagen.

Vi er jo, som det allerede har været nævnt, dels bundet af traktatmæssige forpligtelser overfor forskellige lande, forpligtelser, som vi må prøve på at frigøre os fra, hvis loven bliver gennemført, dels er det overordentligt vanskeligt at tilvejebringe generelle regler for en sådan lovgivning i det hele taget. Det er såre betegnende i så henseende, at forslaget fremtræder som en bemyndigelseslov for justitsministeren, der i hvert enkelt tilfælde skal afgøre, om vedkommende må erhverve fast ejendom her i landet eller ikke. Selvom denne form måske kan siges at være af formel karakter, er det dog alene justitsministeren, der har ansvaret for de trufne afgørelser, og anderledes kan det måske heller ikke være. Men jeg forstår så udmærket godt det ærede medlem hr. Elmquists betænkeligheder i så henseende, og jeg for mit personlige vedkommende ville også sætte pris på, om der under den ene eller den anden form kunne tilvejebringes en kontakt med rigsdagen, når disse afgørelser skal træffes. Hvordan formen skal være, skal jeg ikke kunne sige, men det kunne vi måske overveje i det udvalg, som er bebudet.

Hvor omfattende administrationen af denne lovgivning bliver, får man et levende indtryk af ved at gennemløse afsnittet om aktieselskabernes adgang til at erhverve fast ejendom her i landet. Det undrer mig heller ikke, at de ærede ordførere fra de andre partier har kredset om dette spørgsmål. Det kan måske diskuteres, om det er rimeligt, men det er i hvert fald forståeligt, at den højtærede justitsminister her søger at tilvejebringe sikkerhed for, at samtlige bestyrelsesmedlemmer og direktører har dansk indfødsret, og at det ved aktieoverdragelser må overvåges, at mindst de $\frac{4}{5}$ af den samlede aktiekapital stadig er på dan-